

3. velikonočna nedelja

(Lk 24,13-35)

Pot v Emavs

In glej, prav tisti dan sta dva izmed njih potovala v vas, ki se imenuje Emavs in je šestdeset stadijev oddaljena od Jeruzalema. Pogovarjala sta se o vsem tem, kar se je zgodilo. In medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima. Njune oči pa so bile zastrte, da ga nista spoznala. Rekel jima je: »O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo?« Žalostna sta obstala in eden izmed njiju, ki mu je bilo ime Kleopa, mu je odgovoril: »Si ti edini tujec v Jeruzalemu, ki ne ve, kaj se je tam zgodilo te dni?« »Kaj neki?« je rekel. Dejala sta: »Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarečanom, ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom; kako so ga naši veliki duhovniki in poglavarji izročili v smrtno obsodbo in ga križali. Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo odkupil Izrael. Vrh vsega pa je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. Vsi iz sebe smo tudi zaradi nekaterih žena iz naših vrst. Ko so bile zgodaj zjutraj pri grobu in niso našle njegovega telesa, so se vrnile in pripovedovale, da so imele celó videnje angelov, ki so dejali, da živi. Nekateri izmed naših so šli h grobu in so našli vse takó, kakor so pripovedovale žene, njega pa niso videli.« In on jima je rekel: »O nespametna in počasna v srcu za verovanje vsega, kar so povedali preroki! Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo?« Tedaj je začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih. Medtem so se približali vasi, kamor so bili namenjeni. On pa se je delal, kakor da gre dalje. Silila sta ga in govorila: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil.« In vstopil je, da bi ostal pri njiju. Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil in jima ga dal. Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju. In rekla sta drug drugemu: »Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?« Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem ter našla zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi. Govorili so, da je bil Gospod resnično obujen in se prikazal Simonu. Tudi ona dva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga prepoznala po lomljenju kruha. Lk 24,13-35

Mi pa smo upali ...

Današnji evangelij me nagovarja s preprosto trditvijo učencev, ki potujeta v Emavs: Mi pa smo upali ... Upanje se je čez noč sesulo. Kaj ostane? Učencema ni ostalo nič, vsaj tako je videti. Lahko le obračata dejstva ob dogodku, upanje je padlo v vodo. Tujec, ki se jima približa, jima ponudi dvoje poti do novega upanja, onadva nimata niti ene. Ena pot do upanja je božja beseda, druga evharistični obed.

Ali nismo tudi mi podobni tema učencema? V svetu, v katerem živimo, pogosto ni dosti razlogov za upanje. V osebnem življenju nas prav tako doleti razočaranje za razočaranjem. Lahko hitimo v Emavs in premlevamo dogodke, a upanja ne bomo našli. Upanje je skrito tam, kjer ga ponuja Kristus, ta zakriti tujec. Upanje je v božji besedi in v evharistični skrivnosti.

Mogoče bo ta misel bolj življenjska, če se spomnimo Janeza Pavla II. in njegovega življenja. V filmu o njegovem življenju, ki mislim, da si ga je ogledal tudi sam, je prikazana grozota vojne. Poljska je napadena. Poljaki bežijo iz enega konca Poljske na drugega. Med njimi sta tudi Karel in njegov oče. Ko v vsej grozi morije končno prispejo na drugi konec in upajo, da bo njihova vojska poskrbela za odpor, in se ji bosta tudi onadva pridružila, zvesta strašno novico. Napadla jih je tudi Sovjetska zveza, ker sta Stalin in Hitler podpisala dogovor. V tem strašnem vrtincu vojne ni nobenega upanja, kako naj se uprejo? Ko se v nekem preganjanju Židov, skrrije v mračen hodnik neke hiše, ga v njegovem obupu nagovori neki tujec in mu reče: Upanje ostaja, sovraštvo in nasilje se vedno zrušita vase. Ljubezen vse premaga. Ne išči nasilja, živi ljubezen. Ljubezen je edino upanje.

Ta tujec ga je spomnil na božjo besedo, ki mu je v hitenju in obupu ušla iz glave. Ljubezen je edino upanje. Ta bo premagala sovraštvo. Karel Wojtila se je v celoti naslonil na Kristusa. Zanj je bila ljubezen samo drugo ime za Kristusa. Zato je začel svoje papeževanje z besedami: Odprite vrata Kristusu! Ne bojte se Kristusa! Po končani vojni je sledila groza komunističnega nasilja. Tudi v tem je ohranjal upanje. Kasneje je v praznini moderne dobe pisal o prelomu tisočletja kot pragu upanja. Skratka zasidran v dvoje: v božjo besedo, v besedo tega tujca, ki ga je povabil v svoje življenje, kakor učenca, je nosil v sebi nepremagljivo upanje.

To upanje pa se je napajalo še z Evharističnim upanjem. Brez božjega kruha je nemogoče ohranjati takšno upanje. Moč, ki jo je papež ohranjal v vseh preganjanjih in nasprotovanjih, je mogoča le, če ima neusahljivi vir. Brez evharistije ni mogel živeti.

Pot velikega in preprostega moža Karla Wojtile nam govori o skrivnosti naše poti v Emavs. Izbira je seveda naša, prepričan pa sem, da nam je v iskrenem iskanju pristnega upanja jasno: brez božje besede in evharistije, upanja ne bomo našli. Naj bo tudi naše srce goreče ob prebiranju Evangelija in v zrenju Evharističnega čudeža, da bi ohranjali upanje in ga prinašali svetu.